

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1300 van 28 juni 2016
in de zaak 1213/0581/A/7/0544

In zake: de heer **Marc MERTENS**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Olivier EBEN
kantoor houdende te 2520 Ranst, Oude Baan 2
en
advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

Tussenkomende partij: de heer **Paul VAN DER SCHOOT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Noël DEVOS en Guido VAN DEN EYNDE
kantoor houdende te 2440 Geel, Diestseweg 155
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 6 mei 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 7 maart 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst van 5 december 2012 verworpen.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de bouw van een flexobassin en de plaatsing van een container met WKK.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 2520 Ranst, Hallebaan 21A en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummers 152D, 155A, 152F, 152G en 154E.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend, maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een toelichtende nota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

2.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 november 2014, waarop de vordering tot vernietiging wordt behandeld.

3.

Met het tussenarrest van 14 april 2015 met nummer A/2015/0212 beveelt de Raad de heropening van de debatten en geeft de procespartijen de gelegenheid om binnen dertig dagen na de betekening van dit tussenarrest (op 27 april 2015) met een aanvullende nota hun standpunt mee te delen met betrekking tot de impact van de intrekking van de (basis)milieuvergunningsaanvraag, waarvan de Vlaamse minister, bevoegd voor leefmilieu, bij besluit van 25 november 2014, akte genomen heeft, op de behandeling van de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende en de tussenkomende partij dienden tijdig een aanvullende nota in. De verwerende partij diende geen aanvullende nota in.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 18 augustus 2015, waar de behandeling van de vordering tot vernietiging werd behandeld.

4.

Met een beschikking van 11 april 2016 wijst de voorzitter van de Raad het beroep toe aan de zevende kamer.

Met een tussenarrest van 25 april 2016 worden de debatten heropend teneinde de behandeling van het beroep ab initio te hernemen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 12 mei 2016, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Advocaat Astrid LIPPENS die loco advocaten Peter FLAMEY en Grégory VERHELST verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Bram VANGHEEL die loco advocaten Noël DEVOS en Guido VAN DEN EYNDE verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

5.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Paul VAN DER SCHOOT verzoekt met een aangetekende brief van 4 juni 2013 in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 3 juli 2013 de tussenkomende partij toegelaten in de debatten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

IV. FEITEN

1.

Op 18 oktober 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een flexobassin en het plaatsen van een container met WKK”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgesteld gewestplan ‘Antwerpen’ gelegen in agrarisch gebied en in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch in een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling, adviseert voorwaardelijk gunstig op 20 november 2012.

De dienst Water van de gemeente Ranst adviseert voorwaardelijk gunstig op 5 december 2012.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst verleent op 5 december 2012 als volgt een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij:

“ ...

Het ontwerp brengt de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang. De nieuwe constructies zijn gesitueerd tussen de stallen en hebben derhalve een beperkte ruimtelijke impact. De bedrijfsinfrastructuur vormt ook na de uitbreiding een bouwfysisch geïntegreerd geheel.

...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 11 januari 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst bevestigt op 24 januari 2013 als volgt zijn standpunt in eerste administratieve aanleg:

“ ...

- *Het inplantingsplan vermeldt duidelijk welke gebouwen reeds bestaan en welke vergund werden. Er werd geen administratieve en/of procedurele fout gemaakt.*

- *Voor de oprichting van constructies met een volume van maximaal 500m² of 2000m³ is geen openbaar onderzoek nodig volgens het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 en latere aanpassingen. Het betreft een uitbreiding van een bestaand bedrijf. De milieu-impact inzake mestverspreiding, geurhinder en geluidshinder worden verwacht beperkt te zijn, aangezien de functie niet wijzigt.*

Het flexobassin en de WKK zijn van beperkte omvang en geven geen significante bijkomende hinder ten opzichte van de momenteel vergunde toestand. Uiteraard dient het reeds vergunde gedeelte niet meer opnieuw in deze aanvraag beoordeeld te worden.

- *Bijkomend verkeer wordt niet verwacht. Integendeel, door de oprichting van het flexobassin en de WKK zijn er waarschijnlijk minder vervoersbewegingen nodig (geen vervoer van mest nodig,...).*
- *Gelet op de momenteel vergunde toestand is de inplanting van de nieuwe constructies een logisch gevolg, een andere locatie zou steeds een grotere impact hebben op de ruimtelijke en visuele toestand.*
- *De inplanting van het flexobassin en de WKK zijn niet gelegen in watergevoelig gebied en hebben een beperkte omvang, zodat de effecten op het watersysteem verwaarloosbaar zijn ten opzichte van de momenteel vergunde toestand. Op het perceel is nog voldoende ruimte om een natuurlijke infiltratie mogelijk te maken. Uiteraard dient het reeds vergunde gedeelte niet meer opnieuw in deze aanvraag beoordeeld te worden.*
- *Het landschap is niet ongeschonden; er staan reeds verschillende gebouwen en constructies op het betrokken perceel. De inplanting van de gebouwen en constructies wordt zo gekozen dat ze zo veel mogelijk geclusterd zijn en dus zo weinig mogelijk visuele impact hebben op het landschap. Ook werden voldoende groenschermen rondom de gebouwen voorzien.*
- *De landbouwzone is en blijft echter bedoeld voor landbouwactiviteiten, het is niet verantwoord om de uitbreiding van een bestaand en vergund landbouwbedrijf te verhinderen.*

...”

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 28 februari 2013 dit administratief beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 5 maart 2013 beslist de verwerende partij op 7 maart 2013 als volgt het administratief beroep niet in te willigen en onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

Het landschappelijk waardevol karakter van het gebied impliceert evenwel niet dat er geen constructies vergund kunnen worden in de bestemmingszone. Er moet enkel een positieve toets van het gevraagde met de schoonheidswaarde van het gebied plaatsvinden.

...

De aanvraag betreft een uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf zodat geen nieuwe open ruimte wordt aangesneden. De aanvraag doet geen afbreuk aan de bestaande

landschapselementen en structuren. De bestaande bomenrijen blijven behouden alsook de bebossing links van de bestaande melkveestal en achteraan het perceel.

De constructies worden aansluitend bij de bestaande bebouwing ingeplant. De achterste bouwlijn overschrijdt deze van de bestaande melkveestal niet en de zijdelingse bouwlijnen liggen niet verder dan de bestaande bebouwing. De afmetingen van de nieuwe constructies zijn eerder beperkt ten opzichte van de bestaande bebouwing. Een bassin met folie is geen vreemde constructie in het agrarisch gebied, zowel qua materiaalgebruik als afmeting, en integreert zich dus op voldoende wijze in de omgeving.

De container is zeer beperkt van afmeting en wordt aan het oog onttrokken door de bestaande constructies. Deze is niet zichtbaar in het landschap. Het betreft een compact geheel waarbij niet wordt ingesneden in het open landschap. De zichtbaarheid van de constructies vanaf de straat is beperkt. Door de omliggende bos- en boomstructuren zijn de werken sowieso beperkt zichtbaar in het landschap. Er kan niet gesproken worden van aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap met deze ligging en afmetingen.

De constructies bevinden zich ook op voldoende afstand van de perceelsgrenzen om niet te spreken van onaanvaardbare hinder voor de rechts aanpalende buur. De afstand bedraagt ruim 120m. In het agrarisch gebied is enige tolerantie te verwachten ten opzichte van bestaande landbouwbedrijven. Hinderaspecten zoals geluids- en geurhinder worden in de milieuvergunning behandeld.

In 2012 werd een uitbreiding vergund van het bedrijf met een melkveestal, sleufsilos en mestopslag. Deze vergunning werd afgeleverd door deputatie op 15/03/2012. Er is een procedure lopende bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Echter is de vergunning niet geschorst zodat de melkveestal, sleufsilos en mestopslag als vergund dienen beschouwd te worden. Het inplantingsplan geeft dus zowel de bestaande toestand als de vergunde toestand en huidige aanvraag weer. Het plan is niet onvolledig.

De aanvraag wordt beoordeeld op basis van de bestaande toestand en de bebouwde omgeving.

Tevens zal er rekening gehouden worden met de afgeleverde vergunning.

Indien de vergunde melkveestal wordt opgericht, liggen het bassin en de container tussen de andere bebouwing en zullen ze nog minder impact hebben op het landschap.

Gelet op de aanwezige bebouwing en de aanwezige groenstructuren kan het aangevraagde ter plaatse in alle redelijkheid verenigbaar geacht worden met de omgeving.

Om hogervermelde redenen schendt de aanvraag in alle redelijkheid de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet. De verenigbaarheid van het aangevraagde met de omgeving kan om die reden in alle redelijkheid positief beoordeeld worden.

....

Het flexobassin en de container zijn functioneel inpasbaar bij het bestaande volwaardige landbouwbedrijf.

...

Vanuit ruimtelijk oogpunt wordt de hinder naar de aanpalende beperkt geacht, zeker gezien de afstand van meer dan 120m tussen de gevraagde constructies en de woning van de aanvrager. De constructies bevinden zich op voldoende afstand tot de

perceelsgrenzen. In deze beoordeling wordt geen nieuwe uitspraak gedaan over de vergunde melkveestal omdat dit niet het voorwerp van de aanvraag betreft.
...

Dit is de bestreden beslissing.

2.

De verzoekende partij heeft bij de Raad ook beroep ingesteld tegen de beslissing van de verwerende partij van 7 november 2013, waarbij aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de nieuwbouw van een melkveestal met de bijhorende erfverhardingen. Dit beroep is bij de Raad geregistreerd onder het rolnummer 1314/0301/A/1/0320.

3.

De Vlaamse minister voor Natuur, Omgeving en Landbouw heeft op 17 februari 2014 in administratief beroep een milieuvergunning verleend voor de biogasinstallatie (in uitbreiding op de milieuvergunning van 12 juli 2012 voor de uitbreiding van het bedrijf met een nieuwe melkveestal).

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, vernietigt met een arrest nr. 227.742 van 19 juni 2014 de met de onder punt 2 vermelde stedenbouwkundige vergunning corresponderende milieuvergunning van 12 juli 2012 omdat een '*passende beoordeling*' toegevoegd is na de sluiting van het openbaar onderzoek.

Volgend op dit arrest heeft de tussenkomende partij op 2 september 2014 de vergunningsaanvraag voor deze milieuvergunning ingetrokken met het oog op het indienen van een nieuwe aanvraag.

De Vlaamse minister voor Omgeving, Natuur en Landbouw heeft op 25 november 2014 kennis genomen van deze intrekking en het beroep van de verzoekende partij tegen de op 16 februari 2012 in eerste aanleg genomen milieuvergunningsbeslissing van de verwerende partij zonder voorwerp verklaard en deze beslissing expliciet opgeheven.

De verwerende partij verleent op 14 januari 2016 onder voorwaarden een nieuwe milieuvergunning aan de tussenkomende partij. De tussenkomende partij heeft met een aangetekende brief van 1 april 2016 meegedeeld dat deze milieuvergunning definitief is geworden door het verstrijken van de beroepstermijn.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partij om bij de Raad beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing omdat het flexobassin en de container met WKK installatie zich achter de nieuwe stal bevinden die op zich al niet zichtbaar is van op het perceel van verzoekende partij door een 2m hoge beukenhaag op het perceel van verzoekende partij en een

houtkant met hoogstammige eikenbomen op het perceel van de tussenkomende partij, laat staan dat het haar uitzicht zou verstoren (zie fotoreportage bij het erfbeplantingsplan). Er is volgens de tussenkomende partij ook niet aannemelijk gemaakt dat onredelijke geluids- of geurhinder ontstaat, een element dat behandeld wordt in het kader van de milieuvergunning, en het gevolg is van de exploitatie en niet van de bouw van de overigens volledig afgesloten biogasinstallatie. De schending van de natuurtoets is ook geen persoonlijk belang.

2.

De verzoekende partij antwoordt dat het haar gaat om een bijkomende aantasting van het landschap, waarvan de bijzondere waarde nochtans erkend wordt op het gewestplan en in de landschapsatlas, en dus van het zicht en haar leefomgeving waaraan de beweerde aanwezigheid van een beperkte groeninkleding – wat slechts een lapmiddel is en zelf dikwijls tot een compartimentering leidt - niet verhelpt. Aan de andere hinderaspecten, zoals geur- en geluidshinder en explosiegevaar, doet dit overigens niets af.

Beoordeling door de Raad

Om als belanghebbende derde bij de Raad beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing, maar niet dat deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel moet de verzoekende partij het eventueel bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet omschrijven en tegelijkertijd aantonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervindt of zal ondervinden.

Het nabuurschap op zich volstaat niet opdat een verzoekende partij het rechtens vereiste belang heeft om bij de Raad beroep in te stellen.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voldoende aannemelijk maakt dat zij, als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en nadelen kan ondervinden, zoals eventuele visuele hinder door de aantasting van de schoonheid van de leefomgeving, aantasting van haar woongenot en geurhinder.

De door de verzoekende partij opgesomde hinder en nadelen zijn voldoende persoonlijk, direct en actueel en de verzoekende partij heeft dan ook het vereiste belang, zoals bepaald in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, om bij de Raad beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

C. Koppeling stedenbouwkundige en milieuvergunning

Tussenarrest nr. A/2015/0216 van 14 april 2015

Zoals reeds aangegeven in onderdeel II.3 van dit arrest, heeft de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw op 25 november 2014 akte genomen van de intrekking (door de tussenkomende partij) van de aanvraag van de (met de bestreden stedenbouwkundige vergunning) corresponderende milieuvergunning op 2 september 2014, het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de verwerende partij van 16 februari 2012 zonder voorwerp verklaard en deze beslissing opgeheven. De beslissing van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 25 november 2014 volgt op het arrest van de Raad van State van 19 juni 2014 met nr. 227.742, waarbij de op 12 juli 2012 door de Vlaamse minister in

administratief beroep verleende milieuvergunning werd vernietigd, en na het door de Raad in beraad nemen van de zaak op 4 november 2014.

Met het tussenarrest nr. A/2015/0212 van 14 april 2015 hebben de procespartijen de gelegenheid gekregen om met een aanvullende nota hun standpunt mee te delen over de impact hiervan op de behandeling van de vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing en van de behandeling van de vordering tot vernietiging in de samenhangende zaak met rolnummer 1314/0301/A/7/0320.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij meent dat de intrekking van de milieuvergunningsaanvraag automatisch het verval van de corresponderende stedenbouwkundige vergunning voor de nieuwbouw van een melkveestal met bijhorende erfverharding betekent in de samenhangende zaak met rolnummer 1314/0301/A/7/0320. Zij verwijst naar artikel 5, §1, vierde en vijfde lid van het Milieuvergunningsdecreet en naar het arrest nr. 216.030 van 27 oktober 2011 waarin de Raad van State de intrekking van een aanvraag gelijk zou stellen aan de definitieve weigering ervan. Zij beklemtoont ook dat de aanvraagprocedure en de door de verwerende partij verleende milieuvergunning van 16 februari 2012 finaal afgesloten en opgeheven is door de beslissing van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 25 november 2014. Dergelijke opheffing van een vergunning zou evenzeer gelijk staan met een weigering in laatste administratieve aanleg.

De verzoekende partij stelt verder nog dat hetzelfde geldt voor wat betreft de huidige betwiste stedenbouwkundige vergunning van 7 maart 2013 voor de bouw van een flexobassin en de plaatsing van een container met warmtekrachtkoppeling (WKK) vermits de exploitatie van de betrokken inrichting enkel steunt op de (inmiddels vernietigde) basismilieuvergunning van 12 juli 2012 die naderhand, bij beslissing van 17 februari 2014, met een rubriek voor een biovergister en een flexobassin is uitgebreid. Die latere uitbreiding is volgens haar zonder voorwerp geworden. Men kan niet uitbreiden wat niet is en wat geacht wordt nooit bestaan te hebben. De verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 155.472 van 23 februari 2006 van de Raad van State.

2.

De tussenkomende partij stelt dat zij de milieuvergunningsaanvraag heeft ingetrokken om tegemoet te kunnen komen aan het door de Raad van State vastgestelde gebrek in het openbaar onderzoek (de in administratief beroep aan het aanvraagdossier gevoegde "*passende beoordeling*" werd niet onderworpen aan een openbaar onderzoek), waaraan niet kan worden voldaan tijdens de administratieve beroepsprocedure. De tussenkomende partij wijst er op dat de 'administratieve beroepsinstantie' (departement Leefmilieu, Natuur en Energie) aan haar meegedeeld heeft dat het niet mogelijk is om een gebrek aan het openbaar onderzoek recht te zetten tijdens de administratieve beroepsprocedure, zodat zij geen andere keuze had dan de vergunningsaanvraag in te trekken en een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in te dienen.

De tussenkomende partij betoogt dat de verzoekende partij zelf het gebrek in het openbaar onderzoek opgeworpen heeft en dat dit de enige reden is voor de intrekking van de milieuvergunningsaanvraag en het indienen van een nieuwe aanvraag. De verzoekende partij heeft volgens de tussenkomende partij dan ook geen belang bij de opgeworpen exceptie, nu de intrekking van de milieuvergunningsaanvraag tegemoetkomt aan het door de verzoekende partij opgeworpen middel.

Vervolgens stelt de tussenkomende partij dat de koppeling van de stedenbouwkundige en de milieuvergunning enkel betrekking heeft op de uitvoerbaarheid van vergunningen en niet op de

wettigheid ervan. Uit de arresten nr. A/2011/0093 van 28 juni 2011 van de Raad en nr. 189.275 van 5 januari 2009 van de Raad van State leidt de tussenkomende partij af dat de loutere verwijzing naar de weigering van milieuvergunning niet volstaat als weigeringsmotief voor de stedenbouwkundige vergunning. De weigering van de milieuvergunning heeft volgens de tussenkomende partij dan ook geen invloed op de procedure voor de Raad, die een wettigheidstoezicht heeft.

De tussenkomende partij wijst erop dat de milieuvergunning voor de biogasinstallatie verleend werd bij beslissing van 17 februari 2014 van de Vlaamse minister voor Natuur, Omgeving en Landbouw, en dat geen beroep werd aangetekend tegen deze beslissing zodat de vergunning definitief is. Er is ook geen intrekking van de aanvraag voor deze milieuvergunning, laat staan een definitieve weigering van de vergunning of verval van de corresponderende stedenbouwkundige vergunning.

De tussenkomende partij erkent wel dat er een intrekking is van de milieuvergunningsaanvraag voor de uitbreiding van het bedrijf met een nieuwbouw melkveeststal en herneemt in dit verband volledigheidshalve haar argumentatie.

Volgens de tussenkomende partij is er geen sprake van verval van de stedenbouwkundige vergunning omdat niet voldaan is aan de voorwaarde van een '*definitieve weigering van de milieuvergunning*' overeenkomstig artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet. Er is slechts een vernietiging van de beslissing van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 12 juli 2012. Er is geen weigeringsbeslissing in eerste administratieve aanleg waarbij de beroepstermijn verstreken is en evenmin is er een weigeringsbeslissing in graad van beroep, wel integendeel vermits er een nieuwe milieuvergunning zal aangevraagd worden en de milieuvergunningsprocedure dus nog loopt.

Volgens de tussenkomende partij bestaat er geen enkele verplichting om de milieuvergunning samen met de stedenbouwkundige vergunning te bekomen. Artikel 4.5.1 VCRO en artikel 5 van het Milieuvergunningsdecreet bepalen een schorsingsregeling: zolang de milieuvergunning niet definitief is bekomen, is de stedenbouwkundige vergunning geschorst, maar niet vervallen.

De tussenkomende partij stelt ten slotte dat het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad van State van 27 oktober 2011 (nr. 216.030), dat ook het enige arrest is dat de tussenkomende partij ter zake bekend is, een zaak betreft waarin een nieuwe stedenbouwkundige vergunningsaanvraag in voorbereiding was, afwijkend van deze die was ingetrokken. Enkel omdat duidelijk was dat de aanvrager niet langer de bestreden milieuvergunning ten uitvoer wou brengen, stelde de Raad van State de intrekking van de aanvraag gelijk aan de definitieve weigering van een vergunning, wat geenszins vergelijkbaar is met de huidige zaak waarin men wel de realisatie van de milieuvergunning nastreeft en uitsluitend een rechtzetting beoogt van het gebrek aan het vereiste openbaar onderzoek over de passende beoordeling.

Met een aangetekende brief van 1 april 2016 maakt de tussenkomende partij een kopie over van de nieuwe milieuvergunning verleend door de verwerende partij op 14 januari 2016.

Beoordeling door de Raad

1.

Anders dan de tussenkomende partij voorhoudt, heeft de koppelingsregeling niet alleen betrekking op de uitvoerbaarheid van de milieu- en stedenbouwkundige vergunning. Artikel 4.5.1, §2, derde lid VCRO en artikel 5, §1 van het Milieuvergunningsdecreet bepalen dat een stedenbouwkundige vergunning van rechtswege vervalt wanneer de milieuvergunning definitief geweigerd wordt.

Er is een definitieve weigering van de milieuvergunning wanneer de termijn om administratief beroep in stellen, zoals bepaald in artikel 23 van het Milieuvergunningsdecreet, verstreken is, of wanneer de vergunningverlenende overheid de milieuvergunning na administratief beroep heeft geweigerd.

2.

Het wordt niet betwist dat de Raad van State met het arrest van 19 juni 2014 met nr. 227.742 de (basis)milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen door toevoeging van perceel 2-B-152d, wijziging en uitbreiding van het rundveebedrijf (met een nieuwe melkveestal), zoals verleend door de Vlaamse minister voor Omgeving, Natuur en Landbouw op 12 juli 2012, heeft vernietigd en dat deze milieuvergunning derhalve niet meer bestaat.

Volgend op dit arrest heeft de tussenkomenende partij op 2 september 2014 de vergunningsaanvraag voor deze milieuvergunning ingetrokken met het oog op het indienen van een nieuwe aanvraag.

De Vlaamse minister voor Omgeving, Natuur en Landbouw heeft op 25 november 2014 kennis genomen van deze intrekking en het beroep van de verzoekende partij tegen de op 16 februari 2012 in eerste aanleg genomen milieuvergunningsbeslissing van de verwerende partij zonder voorwerp verklaard en deze beslissing expliciet opgeheven.

3.

Het wordt evenmin betwist dat de thans onbestaande basismilieuvergunning van 12 juli 2012 bij beslissing van 17 februari 2014 is uitgebreid met een biovergister en een flexobassin, terwijl de vroegtijdige hermachtiging van de basismilieuvergunning is geweigerd.

De 'bijkomende' milieuvergunning van 17 februari 2014 voor een biovergister en een flexobassin kan niet los van de vernietigde basismilieuvergunning van 12 juli 2012 gezien worden. Het is er ontegensprekelijk een 'uitbreiding' van, als 'gunstige maatregel (voor de combinatie van alle activiteiten op de inrichting) om verzuring en vermesting te beperken'. Met de milieuvergunningsbeslissing van 17 februari 2014 werd bovendien de aanvraag voor de vroegtijdige hermachtiging van de basisvergunning ('omdat de verandering geen aanzienlijke uitbreiding inhoudt') geweigerd (waartegen de exploitant geen beroep heeft aangetekend), zodat deze milieuvergunning 'alleen de activiteit van het vergisten behandelt'. De 'uitbreiding' is dan ook beoordeeld in verhouding tot de bestaande bedrijfsactiviteiten en –configuratie. De gevolgen van de intrekking van de (basis)milieuvergunningsaanvraag zijn dan ook voor beide samenhangende zaken dezelfde.

4.

De vraag stelt zich naar het rechtsgevolg van de intrekking van de (basis)milieuvergunningsaanvraag en de beslissing van de Vlaamse minister voor Omgeving, Natuur en Landbouw van 25 november 2014 voor de behandeling van de vordering tot vernietiging van de overeenkomstige stedenbouwkundige vergunning van 7 november 2013 (nieuwbouw van een melkveestal met bijhorende erfverharding, rolnummer 1314/0301/A/1/0320) en de stedenbouwkundige vergunning van 7 maart 2013 (bouw van een flexobassin en plaatsing van een container met WKK, rolnummer 1213/0581/A/1/0544), en met name of deze intrekking en beslissing gelijkgesteld kunnen worden met een definitieve weigering van de milieuvergunning in de zin van artikel 5, §1, vijfde lid van het Milieuvergunningsdecreet.

Met de tussenkomenende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich ten onrechte beroept op het arrest van de Raad van State van 27 oktober 2011 (nr. 216.030) om te stellen dat de intrekking van de (basis)milieuvergunningsaanvraag gelijk is aan een 'definitieve weigering van de (basis)milieuvergunning' in de zin van artikel 5, §1, van het Milieuvergunningsdecreet. Dat arrest

betrof een zaak waarbij de aanvrager niet langer de oorspronkelijke milieuvergunning wenste te realiseren door het verkrijgen van een overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning (hij verzaakte er zelfs expliciet aan), doch een afwijkende stedenbouwkundige aanvraag in voorbereiding had.

Hier maakt de tussenkomende partij echter voldoende aannemelijk dat zij volhardt in het project door een nieuwe milieuvergunningsaanvraag voor te bereiden die er komt als rechtzetting van het gebrek aan het vereiste openbaar onderzoek over een '*passende beoordeling*' die aan het aanvraagdossier werd gevoegd tijdens de administratieve beroepsprocedure, zoals vastgesteld in het vernietigingsarrest van de Raad van State van 19 juni 2014 met nr. 227.742.

De partijen betwisten niet dat de tussenkomende partij geen andere keuze heeft dan een nieuwe aanvraag in te dienen opdat een nieuw openbaar onderzoek georganiseerd kan worden in eerste administratieve aanleg.

De tussenkomende partij wijst in dit verband op een email van 14 juli 2014 van het afdelingshoofd van de afdeling milieuvergunningen, van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie, waarin wordt gesteld dat het niet mogelijk is om een gebrek aan het openbaar onderzoek recht te zetten tijdens de administratieve beroepsprocedure.

De Vlaamse minister van Natuur, Omgeving en Landbouw heeft op 25 november 2014 het beroep van de verzoekende partij zonder voorwerp verklaard en de bestreden milieuvergunningsbeslissing van 16 februari 2012 van de verwerende partij opgeheven.

In deze omstandigheden is er geen zekerheid over de (on)mogelijkheid van het opnieuw bekomen van de (basis)milieuvergunning, wat nochtans rechtstreeks raakt aan de ratio legis van de koppeling met de stedenbouwkundige vergunning(en): de zekerheid dat de ene vergunning niet zal kunnen bekomen worden, maakt de andere vergunning ongedaan.

Noch de intrekking van de milieuvergunningsaanvraag door de tussenkomende noch de beslissing van de Vlaamse minister van Natuur, Omgeving en Landbouw van 25 november 2014 kunnen beschouwd worden als een definitieve weigering van de milieuvergunning in de zin van artikel 5, §1 van het milieuvergunningsdecreet.

(De (aanvraag tot de) (basis)milieuvergunning wordt alleen geacht nooit bestaan te hebben. Het kan de tussenkomende partij, als aanvrager, trouwens ook niet worden verweten een begane vergissing goed te maken, wat haar in casu door de regelgeving op geen andere manier is toegestaan dan, in functie van de exploitatie die zij nog steeds wil, weerom de aanvraagprocedure op te starten.)

6.

Alleen de definitieve weigering van de milieuvergunning impliceert het verval van rechtswege van de corresponderende stedenbouwkundige vergunning.

Aangezien er geen sprake is van een definitieve weigering, zijn de stedenbouwkundige vergunningen van 7 november 2013 (nieuwbouw van een melkveeststal met bijhorende erfverharding, rolnummer 1314/0301/A/1/0320) respectievelijk 7 maart 2013 (bouw van een flexobassin en plaatsing van een container met WKK, rolnummer 1213/0581/A/1/0544) niet vervallen en zijn de vorderingen tot vernietiging ervan niet zonder voorwerp geworden en op dat vlak dus nog steeds ontvankelijk.

Ten overvoede stelt de Raad vast dat de verwerende partij inmiddels op 4 januari 2016 een nieuwe milieuvergunning heeft verleend, die in de plaats komt van de vroegere (vernietigde) basismilieuvergunning van 12 juli 2012 en de uitbreiding van 17 februari 2014.

De vordering is ontvankelijk.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar eerste middel roept de verzoekende partij de schending in van artikel 1.1.4, 4.3.1, §1, a) en b) en 4.7.15 VCRO, de formele en materiële motiveringsplicht, gewaarborgd door artikel 4.7.23, §1 VCRO en artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Motiveringswet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag:

“ ...

Dat de aanvrager klaarblijkelijk gekozen heeft voor een separate aanvraag voor de uitbreiding van zijn bedrijf met een biogasinstallatie; dat eerder reeds een aanvraag werd ingediend voor de oprichting van een nieuwe stal en bijkomende verhardingen bij hetzelfde bedrijf en door dezelfde aanvrager;

Dat een globale beoordeling van het totaalproject onmogelijk wordt gemaakt door het indienen van afzonderlijke, opeenvolgende aanvragen; dat daardoor tevens de verplichting tot organisatie van een openbaar onderzoek wordt omzeild met betrekking tot de thans voorliggende aanvraag voor de bouw van een biogasinstallatie; dat verwerende partij immers slechts uitspraak doet op grond van de plannen zoals voorgelegd in het aanvraagdossier voor de biogasinstallatie, zonder opnieuw kennis te kunnen nemen van de globale aanvraag; dat zelfs dient vastgesteld te worden dat verwerende partij bij de toetsing van de impact van de aanvraag op het landschap verwijst naar de zopas vergunde uitbreidingen van het bedrijf met een nieuwe stal en verhardingen, die zegge het zicht op de thans aangevraagde biogasinstallatie zouden ontnemen; dat de aanvrager dus beloond wordt voor het “gesalamiseerd” indienen van zijn vergunningsaanvragen, aangezien beetje bij beetje nieuwe uitbreidingen worden toegestaan onder verwijzing naar de eerder vergunde toestand – terwijl de vergunningen voor de eerdere uitbreiding nota bene aangevochten worden omwille van, ondermeer, aantasting van het landschap en onvoldoende onderzoek van de milieueffecten;

...

Dat bewust en op kunstmatige wijze opsplitsen van vergunningsaanvragen een globale en zorgvuldige beoordeling van het totaalproject door de vergunningverlenende overheid immers volstrekt onmogelijk maakt; dat de vergunningverlenende overheid immers telkens één onderdeel van de plannen te zien krijgt, zodat de beoordeling van de impact van het project op de omgeving dus ook noodzakelijkerwijze beperkt dient te blijven tot dit onderdeel van het project;

...

*Dat daardoor de inspraakrechten van de omwonenden geschonden worden, aangezien zij geen gelegenheid gekregen hebben om hun bezwaren te laten gelden over de totaliteit van het bouwproject en in het bijzonder over de aangevraagde biogasinstallatie;
...*

2.

De tussenkommende partij antwoordt hierop:

“ ...

Het valt bovendien ook niet in te zien welk voordeel verzoekende partij in tussenkomst zou hebben om deze aanvragen apart te doen, nu de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding van zijn bedrijf wel degelijk aan een openbaar onderzoek werd onderworpen. (stukken 5 en 6)

Het tegendeel is net waar. Verzoekende partij tot tussenkomst weet intussen dat hij er gif op kan innemen dat zijn buurman alle beroepsmogelijkheden uitput tegen elke vergunning die hij bekommt. Door de aanvraag voor de biogasinstallatie nadien te doen, haalt hij zich weer een hoop procedures op de hals, die hem zeer aanzienlijke kosten en kopzorgen bezorgen.

...

Het is eigen aan de sector van de duurzame energievoorziening dat de technieken razendsnel evolueren en dat de kosten van deze technieken normaliter dalen. De beslissing om een biogasinstallatie te bouwen werd pas naderhand genomen, vandaar dat de aanvraag 16 maanden later werd ingediend.

Er werd bovendien een milieuvergunningsaanvraag ingediend voor het ganse bedrijf samen, inclusief de biogasinstallatie. In dit kader werd er wel degelijk een openbaar onderzoek georganiseerd, waar verzoekende partij bezwaar heeft ingediend. (stuk 10) Indien verzoekende partij in tussenkomst de verplichting om een openbaar onderzoek te houden had willen vermijden, had zij ook hier een wijziging aangevraagd, in plaats van het ganse dossier opnieuw aan te vragen ...

...”

3.

In haar toelichtende nota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

Enerzijds vereist zulks dat de vergunningverlenende overheid erover dient te waken dat de opsplitsing van aanvraagdossiers niet mag leiden tot een omzeiling van de verplichting om een openbaar onderzoek te organiseren.

...

Nochtans had verwerende partij de beide uitbreidingen cumulatief moeten beoordelen. Daarnaast had de Deputatie eveneens moeten vaststellen dat de aanvrager heeft gekozen voor gesalamiseerde aanvraagdossiers, waardoor het recht op inspraak van de omwonenden wordt miskend.

...”

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij toont niet aan waarom een globale beoordeling van het totaalproject onmogelijk is, noch verduidelijkt zij welke regelgeving op welke wijze geschonden is.

De bestreden beslissing wordt immers niet gekoppeld aan, noch vloeit zij voort uit de beslissing voor de vergunning van de bouw van een nieuwe melkveestal.

De verwerende partij kan de beoordeling van de impact van het project dan ook correct inschatten. Er is geen enkele wettelijke verplichting om slechts één vergunning aan te vragen voor verschillende onderdelen van een bedrijf.

Het arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waar de verzoekende partij naar verwijst, doet niet ter zake omdat het, anders dan in casu, betrekking heeft op een vergunning die voortvloeit uit een andere vergunning.

Bovendien is de aanvraag, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, een jaar na de andere aanvraag ingediend.

Dat er geen openbaar onderzoek moest worden georganiseerd, is het gevolg van een correcte toepassing van de toepasselijke wetgeving. De plaatsing van een kleinschalige biogasinstallatie is niet onderworpen aan een openbaar onderzoek.

Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar tweede middel roept de verzoekende partij de schending in van het gewestplan Antwerpen, goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979, van artikel 11.4.1 en 15.4.6.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (hierna: Inrichtingsbesluit), van artikel 4.3.1, 1° a) en 4.7.23 §1 VCRO, van de omzendbrief RO/2006/01 “betreffende het afwegingskader en de randvoorwaarden voor de inplanting van installaties voor mestbehandeling en vergisting”, van het beginsel “patere legem”, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Motiveringswet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag:

“ ...

Dat het hier evidentierwijze niet gaat om een agrarische activiteit, zodat de vergunning slechts verleend zou kunnen worden eens zou komen vast te staan dat de vergistingsinstallatie beschouwd zou kunnen worden als een para-agrarisch bedrijf – quod non;

...

Dat deze omzendbrief een aantal beoordelingscriteria en randvoorwaarden bepaald waaraan de vergunningverlenende overheden zich dienen te houden bij de afgifte van vergunningen voor dergelijke installaties;

...

Dat de bestreden beslissing merkwaardig genoeg geen enkele verwijzing bevat naar deze Omzendbrief of naar de criteria die daarin gehanteerd worden;

...

Dat het hier zonder meer om een unieke locatie gaat, een prachtige leefomgeving waar verzoekers woning perfect regelmatig vergund gelegen is;

...

Overwegende dat te dezen geen enkele redelijke motivering terug te vinden is de bestreden beslissing waarop men zich zou kunnen steunen om de almaar verdere uitbreiding van het landbouwbedrijf in een ongeschonden agrarisch landschap – opgenomen als relictzone “Vallei van de Grote Schijn, kasteeldomeinen en bosgebieden” in de landschapsatlas – toe te staan;

...

Dat integendeel dient vastgesteld dat de uitbreiding van de bedrijfsgebouwen thans zelfs wordt aangegrepen om de plaatsing van een biogasinstallatie toelaatbaar te oordelen, zogenaamd omdat deze nieuwe installatie afgeschermd zou worden door de vergunde uitbreidingen (sic); dat de vergunningverlenende overheid bij de toetsing van de aanvraag had moeten uitgaan van de bestaande toestand van het landschap, abstractie makend van de recent vergunde maar nog niet gerealiseerde uitbreiding die immers één geheel vormt met de thans aangevraagde biogasinstallatie;

...

Dat dus ten onrechte wordt aangehaald dat de bijkomende constructies zagezegd geen afbreuk zouden doen aan het landschap omdat zij zogenaamd worden ingeplant tussen andere gebouwen, aangezien deze gebouwen geeneens gerealiseerd zijn en de vergunningen voor deze gebouwen alleszins bestreden worden;

...

Dat het bovendien onbetwistbaar is dat het betreffende perceel gelegen is in de relictzone “Vallei van de Grote Schijn, Kasteeldomeinen en bosgebieden”, waarvan de bestreden beslissing erkent dat het vanuit beleidsoogpunt wenselijk is dit gebied te vrij waren van bebouwing, en dat aan de overzijde van de Hallebaan de ankerplaats “Kasteeldomeinen in de vallei van de Tappelbeek” gelegen is; dat het in die omstandigheden des te onbegrijpelijker is dat verwerende partij lichtzinnig overgaat tot afgifte van een vergunning voor verdere uitbreiding van het bedrijf, terwijl het zonneklaar is dat de vergunde constructies afbreuk doen aan de schoonheidswaarde van het landschap, alleen al omdat zij de aanwezigheid en uitbreiding van het industrieel landbouwbedrijf bestendigen;

...”

2.

De tussenkommende partij antwoordt hierop:

“...

Er dient benadrukt dat het hier gaat om een zeer kleinschalige installatie die enkel bedrijfseigen mest zal verwerken..

Dergelijke kleine installaties om de eigen mest te verwerken, horen noodzakelijkerwijze thuis bij een landbouwbedrijf en zijn dus evident als toebehoren bij een agrarisch bedrijf in overeenstemming met de gewestplanbestemming.

...

De vraag of hier sprake is van een para-agrarische activiteit is zelfs niet relevant. Nu uit de aard van de installatie zelf blijkt dat deze deel uitmaakt van een agrarisch bedrijf, zoals ook uitdrukkelijk bevestigd in voormelde omzendbrief. In de bestreden beslissing wordt dan ook correct vermeld dat de constructies in functie van de bedrijfsvoering staan.

...

Er kan geen sprake zijn van enige aantasting van het landschap, ongeacht of er rekening gehouden wordt met de in aanbouw zijnde nieuwe stal. De installatie wordt immers ingeplant naast de bestaande stal achter de bestaande woning en de bestaande garage, zonder dat het landschap dieper ingesneden wordt. Er is dus een volmaakte clustering met de bestaande bebouwing. De in aanbouw zijnde stal, sluit de installatie volledig in, zodat er geen sprake kan zijn van enige aantasting van het landschap.

...”

3.

In haar toelichtende nota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

Redelijkerwijze kan niet betwist worden dat een vergistingsinstallatie en een WKK niet te beschouwen zijn als agrarische inrichtingen. Het gaat om industriële procedés die toevallig gekoppeld worden aan een agrarische bedrijfsvoering, maar dit evenzeer buiten elke agrarische bedrijfsvoering kunnen plaatsvinden.

... ”

De vergunning steunt immers op een vroegere vergunning voor de uitbreiding van het bedrijf waarvan thans moet vastgesteld worden dat zij, gelet op de retroactieve vernietiging van deze vroegere vergunning bij 's Raads arrest van 11 juni 2013, moet geacht worden nooit te hebben bestaan. De bestreden beslissing steunt dus op onbestaande administratieve beslissingen, zodat haar motivering gebrekkig (geworden) is.

... ”

Deze ligging “in het verlengde van” is trouwens zeer relatief, aangezien het flexobassin wel degelijk zichtbaar zal zijn, alleen al gelet op de bouwhoogte en doordat de “bestaande” uitbreiding (die er nooit zal komen) slechts zeer partieel het zicht zou kunnen wegnemen.

... ”

Beoordeling door de Raad

1.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende concreet motiveert omdat zij niet verwijst naar de omzendbrief RO/2006/01 betreffende het afwegingskader en de randvoorwaarden voor de inplanting van installaties voor mestbehandeling en vergisting, mist het middelonderdeel juridische grondslag.

Vooreerst verduidelijkt de verzoekende partij niet hoe de verwerende partij de omzendbrief schendt.

De omzendbrief RO/2006/01 heeft bovendien geen verordenend karakter en biedt alleen een ‘toetsingskader’ voor het onderzoek van aanvragen voor de bouw en de exploitatie van installaties voor mestbehandeling en vergisting door via richtlijnen en randvoorwaarden een te volgen beleid uit te stippelen. De eventuele niet-naleving van en het niet verwijzen naar de in deze omzendbrief vermelde onderrichtingen kan aldus op zich niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

2.

De verzoekende partij stelt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften omdat een flexobassin en een WKK-container niet thuishoren in het agrarisch gebied.

De Raad oordeelt dat de aanvraag betrekking heeft op ‘voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen’ en dus in overeenstemming is met de bestemming agrarisch gebied.

De aangevraagde constructies staan duidelijk in functie van het bestaand landbouwbedrijf en zijn noodzakelijk voor een eigen mestverwerking en om te kunnen voorzien in het opwekken van voor het landbouwbedrijf benodigde energie.

De Raad ziet dan ook niet in hoe de aanvraag een commercieel, ambachtelijk of industrieel karakter heeft. Alle door de bestreden beslissing vergunde constructies staan immers in het teken van het eigen landbouwbedrijf van de tussenkommende partij.

3.

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij onvoldoende rekening houdt met de bestaande toestand en onvoldoende motiveert waarop zij zich steunt om het ongeschonden agrarisch landschap verder aan te tasten.

De verwerende partij onderzoekt als volgt uitdrukkelijk of de aanvraag in overeenstemming is met de schoonheidswaarde van het gebied:

“ ...

De aanvraag betreft een uitbreiding van een bestaand landbouwbedrijf zodat geen nieuwe open ruimte wordt aangesneden. De aanvraag doet geen afbreuk aan de bestaande landschapselementen en structuren. De bestaande bomenrijen blijven behouden alsook de bebossing links van de bestaande melkveestal en achteraan het perceel.

De constructies worden aansluitend bij de bestaande bebouwing ingeplant. De achterste bouwlijn overschrijdt deze van de bestaande melkveestal niet en de zijdelingse bouwlijnen liggen niet verder dan de bestaande bebouwing. De afmetingen van de nieuwe constructies zijn eerder beperkt ten opzichte van de bestaande bebouwing. Een bassin met folie is geen vreemde constructie in het agrarisch gebied, zowel qua materiaalgebruik als afmeting en integreert zich dus op voldoende wijze in de omgeving.

De container is zeer beperkt van afmeting en wordt aan het oog onttrokken door de bestaande constructies. Deze is niet zichtbaar in het landschap. Het betreft een compact geheel waarbij niet wordt ingesneden in het open landschap. De zichtbaarheid van de constructies vanaf de straat is beperkt. Door de omliggende bos- en boomstructuren zijn de werken sowieso beperkt zichtbaar in het landschap. Er kan niet gesproken worden van aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap met deze ligging en afmetingen.

De constructies bevinden zich ook op voldoende afstand van de perceelsgrenzen om te spreken van onaantoonbare hinder voor de rechts aanpalende buur. De afstand bedraagt ruim 120m. In het agrarisch gebied is enige tolerantie te verwachten ten opzichte van bestaande landbouwbedrijven. Hinderaspecten zoals geluids- en geurhinder worden in de milieuvergunning behandeld.

In 2012 werd een uitbreiding vergund van het bedrijf met een melkveestal, sleufsilo en mestopslag. Deze vergunning werd afgeleverd door deputatie op 15/03/2012. Er is een procedure lopende bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Echter is de vergunning niet geschorst zodat de melkveestal, sleufsilo en mestopslag als vergund dienen beschouwd te worden. Het inplantingsplan geeft dus zowel de bestaande toestand als de vergunde toestand en huidige aanvraag weer. Het plan is niet onvolledig.

De aanvraag wordt beoordeeld op basis van de bestaande toestand en de bebouwde omgeving.

Tevens zal er rekening gehouden worden met de afgeleverde vergunning.

Indien de vergunde melkveestal wordt opgericht, liggen het bassin en de container tussen de andere bebouwing en zullen ze nog minder impact hebben op het landschap.

Gelet op de aanwezige bebouwing en de aanwezige groenstructuren kan het aangevraagde ter plaatse in alle redelijkheid verenigbaar geacht worden met de omgeving.

Om hoger vermelde redenen schendt de aanvraag in alle redelijkheid de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet. De verenigbaarheid van het aangevraagde met de omgeving kan om die reden in alle redelijkheid positief beoordeeld worden.

...”

De Raad oordeelt dat deze beschouwingen gebaseerd zijn op de juiste feitelijke gegevens en dat de verwerende partij deze gegevens correct beoordeelt. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op kennelijke onredelijke motieven.

4.

De verzoekende partij tracht vergeefs aan te tonen dat de verwerende partij bij de bestaande toestand rekening houdt met een nog niet verwezenlijkte nieuwe melkveestal.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing alleen naar het bestaand melkveebedrijf met woning, melkveestal, loods en garage en beslist dat deze constructies er voor zorgen dat het voorwerp van de aanvraag onttrokken wordt aan het zicht, en dus ook een geringe impact heeft op het landschap.

De verwerende partij gaat aldus in essentie uit van de huidige, correcte, bestaande toestand, waarbij ten overvloede opgemerkt wordt dat de eventuele toekomstige bouw van een nieuwe melkveestal de impact op het landschap nog verder zal beperken. De Raad acht de beoordeling op dat punt niet kennelijk onredelijk.

5.

Ook met betrekking tot de beweerde aantasting van de relictzone en ankerplaats oordeelt de Raad dat de verwerende partij de bestreden beslissing als volgt afdoende motiveert:

“ ...

De landschapsatlas toont aan dat betreffend perceel gelegen is in de relictzone ‘Vallei van de Grote Schijn, kasteeldomeinen en bosgebieden’. In deze relictzone is het vanuit de beleidsvisie wenselijk dit gebied te vrijwaren van bebouwing en versnippering tegen te gaan. De aanvraag heeft betrekking op de uitbreiding van een bestaand bedrijf. De nieuwe constructies worden ingeplant aansluitend op de bestaande gebouwen en vormen er één geheel mee. De werken betekenen geen versnippering van het gebied en de afmetingen ervan zijn beperkt.

Achter de aanvraag is een ankerplaats gelegen ‘Kasteeldomeinen in de vallei van de Tappelbeek’. De aanvraag is niet gelegen binnen deze ankerplaats. Gezien de beperkte landschappelijke impact van de aanvraag dient vanuit ruimtelijk oogpunt geoordeeld te worden dat de aanvraag geen afbreuk doet aan de ankerplaats.

...”

De verzoekende partij toont alleszins het tegendeel niet aan.

Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4.7.22 en 4.7.23, §1, eerste lid VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag:

“ ...

Doordat, de vergunningverlenende overheid in haar beslissing niet verwijst naar de inhoud van het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en de determinerende feitelijke en juridische motieven van dit verslag niet overneemt in de bestreden beslissing;

...

Dat het verslag van de PSA een waarborg vormt op objectieve en degelijke analyse van het dossier, zodat de Deputatie daarmee uitdrukkelijk rekening dient te houden in de besluitvorming;

...

Dat uit het bestreden besluit op geen enkele manier blijkt welke de feitelijke en juridische determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar waren en niet kan worden nagegaan of de Deputatie haar beslissing daadwerkelijk op grond van het verslag heeft genomen en hierbij eventuele andersluidende overwegingen afdoende heeft weerlegd;

...

Dat de Deputatie weliswaar in het bestreden besluit verwijst naar een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, maar de inhoud ervan niet bespreekt;

Dat deze stijlformule uiteraard niet volstaat nu hierdoor niet duidelijk is hoe het advies luidde en in welke mate de Deputatie ermee rekening heeft gehouden; dat de bestreden beslissing aangetast is door een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

...”

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop:

“ ...

Het verslag van de PSA wordt letterlijk overgenomen in de motivering bestreden beslissing.

Het middel is dus niet alleen onjuist, verzoekende partij heeft er ook geen enkel belang bij om dit in te roepen nu het verslag van de PSA eensluidend is aan deze beslissing.

In recente rechtspraak heeft Uw raad gesteld dat een middel gebaseerd op de formele motiveringsplicht uit artikel 4.7.23 §1 VCRO wordt verworpen bij gebrek aan belangenschade ingeval de door de Deputatie genomen beslissing gelijklopend is aan het verslag van de PSA.

...”

3.

In haar toelichtende nota stelt de verzoekende partij nog:

“ ...

Ook naar een zgn. gelijkloidend verslag dient in de vergunningsbeslissing verwezen te worden en geldt dus de verplichting om de feitelijke en juridische determinerende motieven over te nemen in de vergunningsbeslissing.

...”

Beoordeling door de Raad

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het eensluidend verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 28 februari 2013 en sluit er zich uitdrukkelijk bij aan:

“ ...

De deputatie sluit zich aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 28 februari 2013 en maakt de inhoud ervan tot haar eigen motivering.

...”

De motivering van het verslag stemt overeen met de in de bestreden beslissing vermelde beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij.

De motieven van het verslag zijn aldus kenbaar via de inhoud en motivering van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij met de bestreden beslissing de door de verzoekende partij ingeroepen rechtsregels niet schendt.

Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de goede ruimtelijke ordening, van artikel 4.3.1, §1, 1°, b) VCRO, artikel 19 derde lid van het Inrichtingsbesluit, van de formele en materiële motiveringsplicht gewaarborgd door artikel 4.7.23, §1 VCRO, van de artikelen 1, 2 en 3 van de Motiveringswet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en uit de ontstentenis van de rechte vereiste feitelijke en juridische grondslag:

“ ...

Dat het bestreden besluit volkomen voorbijgaat aan de concrete ordening van het gebied waar de vergunde inrichting gelegen is, en dat gekenmerkt wordt door een residentiële bebouwing in de onmiddellijke omgeving;

Dat evenzeer ten onrechte de hinderaspecten die samenhangen met het gebruik van de constructie worden doorgeschoven naar de beoordeling omtrent de milieuvergunning;

...

Dat echter niet wordt ingegaan op de impact die de plaatsing van de biogasinstallatie zal hebben op de aanpalende bewoning, die zelfs niet wordt aangehaald in het bestreden besluit; dat men uiteraard geen rekening kan gehouden worden met een bestaande toestand, indien de concrete kenmerken van deze bestaande toestand nauwelijks aangehaald worden in de beslissing; dat immers enkel wordt ingegaan op de hinder voor de woning van de aanvrager (sic), zonder dat in de motivering wordt ingegaan op de hinder

van verzoeker of andere omwonenden, dit terwijl op p.6 onderaan de beslissing nochtans wordt verwezen naar “enkele zonevreemde woningen” die zich in het betreffend gebied bevinden;

...

Overwegende verder dat de beoordeling omtrent de hinderaspecten die samenhangen met het gebruik van de constructie verder wordt doorgeschoven naar de milieuvergunningverlenende overheid;

...

Dat bijvoorbeeld niet wordt ingegaan op de geurhinder die gepaard zal gaan met het gebruik van de biogasinstallatie, dit terwijl het gaat om een installatie die inherent hinderlijk is en die om die reden opgenomen is op de lijst van milieuvergunningplichtige, hinderlijke inrichtingen;

...”

2.

De tussenkomenende partij antwoordt hierop:

“ ...

Gelet op de zeer beperkte omvang en impact van de biogasinstallatie is deze motivering meer dan afdoende.

De motivering is zeer concreet, er wordt zelfs verwezen naar de afstand tot de dichtst aanpalende woning van meer dan 120 m en gaat dus geenszins voorbij aan de concrete ordening van het gebied, zoals door verzoekende partij ten onrechte wordt voorgehouden.

...”

3.

In haar toelichtende nota voegt de verzoekende partij nog toe:

“ ...

Men dient immers vast te stellen dat de bestreden beslissing nergens een beschrijving geeft van de plaatselijke ordening; de loutere vermelding – zonder meer – dat de dichtste woning op 120m gelegen zou zijn, volstaat uiteraard niet als beschrijving van de plaatselijke toestand.

...

Bovendien mag erop gewezen worden dat de door verwerende partij aangehaalde woning blijkbaar de woning van de aanvrager zelf betreft (!). Met de woning van verzoeker werd dus nergens rekening gehouden.

...

Ten slotte antwoordt tussenkomenende partij niet op het onderdeel van het middel waarin wordt vastgesteld dat de toetsing van de hinderaspecten volledig wordt doorgeschoven naar de milieuvergunningsaanvraag.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt onderzocht en beoordeeld op basis van de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO vermelde aandachtspunten en criteria.

Artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 2° VCRO bepaalt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan bij de beoordeling van een goede ruimtelijke ordening rekening moet houden met de in de omgeving bestaande toestand.

De 'in de omgeving bestaande toestand' is de voor het dossier 'relevante' in de omgeving bestaande toestand, rekening houdend met de specifieke gegevens van het dossier en met de in artikel 4.3.1, §2, eerste lid, 1° VCRO vermelde aandachtspunten en criteria die, voor zover noodzakelijk of relevant, voor de aanvraag onderzocht moeten worden.

Bij de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan de Raad zijn beoordeling van de feiten en van de eisen van een goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid, die daarbij een discretionaire bevoegdheid heeft. De Raad is alleen bevoegd te onderzoeken of het vergunningverlenend bestuursorgaan haar appreciatiebevoegdheid behoorlijk heeft uitgeoefend en meer bepaald of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en op basis daarvan rechtmatig en dus niet kennelijk onredelijk haar beslissing heeft kunnen nemen.

2.

De verwerende partij motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot de impact van de aanvraag voor de verzoekende partij als volgt:

“ ...

De constructies bevinden zich ook op voldoende afstand van de perceelsgrenzen om te spreken van onaanvaardbare hinder voor de rechts aanpalende buur. De afstand bedraagt ruim 120m. in het agrarisch gebied is enige tolerantie te verwachten ten opzichte van bestaande landbouwbedrijven. Hinderaspecten zoals geluids- en geurhinder worden in de milieuvergunning behandeld.

...”

De Raad oordeelt dat de verwerende partij de impact van de aanvraag op de aanpalende woning wel degelijk onderzoekt en beslist dat de afstand van ruim 120 meter tussen de aangevraagde constructies en de woning van de verzoekende partij voldoende groot is om geen onaanvaardbare hinder te veroorzaken.

Het wordt niet betwist dat de woning van de verzoekende partij gelegen is in agrarisch gebied.

De verzoekende partij, die verblijft in een agrarisch gebied moet agrarische activiteiten dan ook op een redelijke wijze tolereren.

De afstand van ruim 120 meter tussen de woning van de verzoekende partij en het voorwerp van de aanvraag is een voldoende buffer om geen onaanvaardbare hinder te veroorzaken. De verzoekende partij toont alleszins het tegendeel niet aan en zij voegt geen concrete gegevens of documenten bij, waaruit blijkt dat er wel onaanvaardbare hinder kan ontstaan.

In de bijgevoegde documenten vindt de Raad maar één foto waaruit de ligging van de woning van de verzoekende partij ten opzichte van het voorwerp van de aanvraag blijkt. Uit de -overigens wazige en kleine- foto kan de Raad niet afleiden dat de verwerende partij zich niet gebaseerd heeft op de juiste feitelijke gegevens en dat er inderdaad een voldoende afstand is tussen het perceel van de tussenkomende partij en het perceel van de verzoekende partij, waarop de aanvraag en de bestreden beslissing betrekking heeft.

3.

Zoals de verzoekende partij zelf stelt, hebben een stedenbouwkundige vergunning en een milieuvergunning elk hun eigen finaliteit.

De verwerende partij moet in de bestreden beslissing wel rekening houden met hinderaspecten van het voorwerp van de aanvraag, maar dan (alleen) vanuit een ruimtelijk oogpunt. De geurhinder, waar de verzoekende partij naar verwijst, moet concreet en uitvoerig onderzocht worden in de beslissing over een milieuvergunning.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op afdoende wijze rekening houdt met de hinderaspecten door te beslissen dat de ruime afstand van 120 meter tussen de woning van de verzoekende partij en het voorwerp van de aanvraag er voor zorgt dat er geen onaanvaardbare hinder zal ontstaan. De verwerende partij beslist dat de geur- en geluidshinder geen probleem zijn, en stelt algemeen dat er vanuit ruimtelijk oogpunt geen onaanvaardbare hinder is.

De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan en maakt evenmin aannemelijk dat de nabijheid van de beoogde constructies een normaal te verwachten en, gelet op het agrarisch gebied, te tolereren hinder te buiten gaat.

Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar vijfde middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 8, 14, 16 en 36ter §3, eerste lid van het Natuurbehoudsdecreet, artikel 23, 3^e lid, 4° Grondwet, artikel 1.2.1, §2 DABM, artikel 16, 7° en 9° van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, van de artikelen 2 en 4, leden 2 en 3 van Richtlijn 2011/92/EU betreffende milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, gelezen in samenhang met de bijlagen II en III bij de Richtlijn (hierna project-MER richtlijn) en de schending van artikel 4 en 260 van het Verdrag betreffende de werking van de EU, van de omzendbrief LNE 2011/01 "Milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (C-435/09, Europese Commissie t. België)" en het beginsel 'patere legem' en de schending van de artikelen 2 en 3 Men het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag:

" ...

Doordat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing geen natuurtoets bevat, en evenmin werd genomen op basis van een zogenaamde passende beoordeling omtrent de milieueffecten die de aanvraag zal hebben op het habitatrichtlijngebied "Bos- en heidegebieden ten oosten van Antwerpen"; dat de effecten op dit natuurgebied volkomen onderbelicht blijven in de bestreden beslissing;

...

Dat een passende beoordeling op grond van voormelde bepaling vereist is, telkens er nog maar een risico bestaat op aantasting van een zgn. Europese speciale beschermingszone, eenvoudig gesteld de Habitat- en Vogelrichtlijngebieden die door de Vlaamse Regering werden aangeduid op de Natura 2000-kaarten;

...

Dat in het beroepschrift van verzoeker werd gewezen op het risico van insijpeling van nitraten in de bodem, geurhinder en verstoring van de habitats van diersoorten die voorkomen in het Habitatrichtlijngebied;

Dat deze grieven totaal nietszeggend van tafel worden geveegd, terwijl het hier nochtans gaat om een milieuvergunningsplichtige hinderlijke inrichting die wordt toegevoegd aan een veeteeltbedrijf dat reeds omvangrijke activiteiten ter plaatse heeft; dat de vergunningverlenende overheid het risico op een aantasting cumulatief dient te bekijken, rekening houdend – in voorkomend geval – met reeds bestaande activiteiten;

...

Dat alleszins niet betwist kan worden dat het bedrijf en de thans aangevraagde uitbreiding met een biogasinstallatie het risico oproept van een aantasting van het habitatrichtlijngebied, aangezien in het kader van de recente uitbreiding wel degelijk een passende beoordeling diende te worden opgemaakt, waarin diverse milderende maatregelen werden voorgesteld;

...

En doordat, tweede onderdeel, geen MER-screening is gebeurd in de bestreden beslissing, en het bezwaar dat dienaangaande werd geformuleerd door verzoeker zelfs niet werd beantwoord;

...

Dat verzoeker in zijn beroepschrift bij verwerende partij had ingeroepen dat het project aanleiding zal geven tot aanzienlijke milieu-effecten – niet in het minst ten aanzien van het aanpalende Natura 2000-gebied-, en dat de aanvraag valt onder minstens 2 categorieën van inrichtingen uit voormelde bijlage 2 bij de Richtlijn, met name een bedrijf voor intensieve veeteelt en een installatie voor de opwekking van elektriciteit of warmte;

...”

2.

De tussenkomende partij antwoordt hierop:

“ ...

Het feit dat de percelen van verzoekende partij in tussenkomst niet mee werden opgenomen in deze beschermingszones toont aan dat men van oordeel is dat het bijzonder beschermingsregime hiervoor niet vereist is.

Bovendien kan de door verzoekende partij, overigens ten onrechte, aangehaalde hinder niet veroorzaakt worden door de bouw van de biogasinstallatie, doch wel door de exploitatie hiervan in het kader van de bedrijfsvoering en dient dit aan bod te komen bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag.

De bouw van de biogasinstallatie zal geen enkele natuurschade veroorzaken en geen enkel negatief effect hebben op de nabij gelegen speciale beschermingszones. Verzoekende partij laat na enig gegeven bij de brengen dat op het tegendeel zou wijzen.

...

Er is geen ernstige discussie mogelijk over het feit dat de biogasinstallatie van verzoeker in tussenkomst hieronder niet valt en dat er geen MER-screening diende te worden uitgevoerd.

Bovendien kan het bedrijf niet beschouwd worden als intensief veeteeltbedrijf in de zin van art. 1, e) van bijlage II van richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011. Volledigheidshalve wordt de argumentatie die hierover werd aangehaald in het dossier waarbij de

stedenbouwkundige vergunning voor de uitbreiding van het bedrijf werd aangevochten, hernomen.

... ”

3.

De verzoekende partij dupliceert in haar toelichtende nota:

“ ...

Uit de adviezen van AMV naar aanleiding van de corresponderende milieuvergunningsaanvraag m.b.t. de vergister (stukken 19 en 20) is gebleken dat de installatie aanleiding zal/kan geven tot geluidsoverlast en tot explosiegevaar. Er bestaat dus minstens een risico op aantasting van de speciale beschermingszone.

... ”

Verder kan in het kader van de natuurtoets of de passende beoordeling geen onderscheid gemaakt worden tussen de impact die uitgaat van de loutere constructiewerken en de impact van de exploitatie.

... ”

Gezien de ligging van de terreinen van de tussenkomende partij vlakbij een speciale beschermingszone kan alleszins niet uitgesloten worden dat de constructie van de vergister aanleiding kan geven tot aantasting van het natuurgebied.

... ”

Het bedrijf van tussenkomende partij is wel degelijk te beschouwen als een bedrijf voor intensieve veeteelt, ongeacht of het vee wordt gehouden voor melkproductie of om te slachten. Gelet op het aantal dieren op het bedrijf kan niet voorgehouden worden dat het hier zou gaan om een klassieke landbouwhoeve. De inrichting is bestemd voor intensieve veeteelt.

Daarenboven voorziet de uitbreiding een installatie voor de productie van elektriciteit, hetgeen eveneens een activiteit is die voorkomt op de bijlage 2 bij de Richtlijn.

... ”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen natuurtoets noch een passende beoordeling bevat.

Het wordt niet betwist dat de aanvraag gelegen is in de nabijheid van het habitatrichtlijngebied ‘Bos- en heidegebieden ten oosten van Antwerpen’. De verwerende partij bevestigt dat trouwens en beslist vervolgens:

“ ...

De aanvraag is gelegen vlakbij het habitatrichtlijngebied ‘Bos- en heidegebieden ten oosten van Antwerpen’. Ook hieromtrent dient geoordeeld te worden dat de werken een beperkte ruimtelijke impact hebben gezien de afmetingen, inplanting en het materiaalgebruik. Het is niet duidelijk op welke wijze de aanvraag vermijdbare schade aan de natuur zou doen ontstaan. Dit wordt in het beroep ook niet aangetoond. De milieu-impact op het habitatrichtlijngebied wordt beoordeeld in de milieuvergunning, hierin zit ook een passende beoordeling vervat.

... ”

De verwerende partij motiveert dat de afmetingen, de inplanting en het materiaalgebruik er voor zorgen dat er geen vermijdbare schade aan de natuur is.

De Raad oordeelt dat deze motivering afdoende is. Omwille van de beperkte omvang van de aangevraagde constructies is het onwaarschijnlijk dat het voorwerp van de aanvraag vermijdbare schade aan de natuur of een betekenisvolle aantasting van de natuurlijke elementen van de speciale beschermingszone zal veroorzaken.

Bovendien zal de mest ter plaatse worden vergist om de vrijgekomen methaan daarna te gebruiken in de WKK.

De Raad ziet dan ook niet in hoe deze werkwijze schade kan veroorzaken aan de natuur of aan het habitatrichtlijngebied. De argumentatie van de verzoekende partij doet niet anders besluiten.

Bij de milieuvergunning voor de in de bestreden beslissing vergunde constructies is overigens wel een passende beoordeling gevoegd, maar deze milieuvergunning geldt niet alleen voor het flexobassin en de WKK, maar ook en vooral voor de nieuwbouw van een veestal. De passende beoordeling heeft dus betrekking op veel meer dan het voorwerp van de huidige bestreden beslissing.

2.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de bouw van een flexobassin en de plaatsing van een container met WKK en de Raad ziet niet in wat dit te maken heeft met 'intensieve veeteelt'.

Het bedrijf van de tussenkomen partij bestaat en is vergund, zodat het niet vereist is dat het volledig bedrijf opnieuw vergund wordt.

De Raad oordeelt tevens dat de aanvraag niet MER-plichtig is als installatie voor de opwekking van elektriciteit of warmte.

De aanvraag beoogt inderdaad het plaatsen van een container met WKK. Volgens bijlage 2 bij de project-MER-richtlijn is een MER noodzakelijk voor industriële installaties voor de productie van elektriciteit, stoom en warm water.

De Raad beoordeelt het voorwerp van de aanvraag als niet industrieel, aangezien de WKK alleen instaat voor het eigen elektriciteitsgebruik van het bedrijf van de tussenkomen partij. Het is niet de bedoeling dat de WKK andere bedrijven of woningen van energie zal voorzien. De aanvraag stelt immers uitdrukkelijk:

“ ...

De aanvrager wenst hiermee in een eigen en duurzame energieproductie voorzien en de emissie van broeikasgassen van zijn bedrijf verminderen. Bij de vergisting van mest wordt methaan gevormd. Dit wordt verbrand in een WKK-installatie waar elektriciteit en warmte geproduceerd wordt. Hierdoor wordt de emissie van methaan uit de mestopslag vermeden.

... ”

De aanvraag is niet MER-plichtig en is bijgevolg evenmin onderhevig aan een voorafgaande MER-screeningsplicht.

Het vijfde middel wordt verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Paul VAN DER SCHOOT is ontvankelijk.
2. Het beroep wordt verworpen.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 30 juni 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, zevende kamer, samengesteld uit:

Marc VAN ASCH, voorzitter van de zevende kamer,
met bijstand van

Chana GIELEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Chana GIELEN

Marc VAN ASCH